

се съ чисти сухи дрѣхи, риза и фанела, оставихъ си тамъ бохичката и излѣзвамъ пакъ при него на дворѣтъ, който бѣше занятъ въ това врѣме, съ нѣколко другари още наоколо си, да правятъ фишеци съ баруть и коршуми отъ бѣла книга въ вжлжени влечки, каквото въ случай на нужда да има съ какво да се хвърга срѣщу неприятельтъ. Азъ до сега незнаехъ какъ се правяхъ фишецитѣ; нѣ като видѣхъ, научихъ се и зехъ да имъ помагамъ, щото слѣдъ направянието на нѣколко още фишека, врѣмето се съвсѣмъ смрачи и неможеше да се работи безъ свѣщъ, донесе се и тѣ на помощъ; нѣ се пакъ привърши барута, книгата и коршумитѣ, и ний напустихме дѣлото. Вечеряхме каквото далъ Господъ, послѣ това излѣзохме съ М. Иванова да се расходимъ изъ селото, да ме запознай тукъ тамъ съ нѣкои здация и личности отъ селото имъ, съ които искаше да ме запознай; нѣ не ги намѣрихме. Часѣтъ бѣше нѣщо около 1¹/₂ вечерята, когато отидохме къмъ источната и южната страна на селото, което бѣше завардено отъ всякитѣ си краища; та чухме веднага една пушка срещу идущитѣ българе въ тъмното къмъ селото, която на часа смути и испоплаши цѣлото множество на събранитѣ избѣгнали тукъ села, сѣрдцата на люднетѣ трѣннахъ и затренерахъ отъ страхъ, че и тука нѣма миръ. Пупканието не се повтори, защото гърмѣжтъ къмъ която страна се отправи, зачу се шепнешката и съ болка на сърдечно охканне, български гласъ, който бързо караше колята съ челядта си и думаше: а бе братя, българе сме, защо хвъргате отгорѣ ни, невидите ли, че бѣгаме отъ турцитѣ, исклаха ни бе, вжщитѣ ни изгорихъ и ний едвамъ можахме да сваримъ да избѣгнемъ до тукъ отъ пожѣтъ имъ. Разбра се, че тия биле отъ околнитѣ села, Гаджипово, Бюлуджикъ, Ширметъ и Нишмана на турското село Кара-Бунаръ, дѣто турцитѣ като слѣзли отъ машината веднага захванли по стария си занаятъ да колятъ, сѣчатъ, убиватъ, палятъ кого дѣ срещнатъ и все що имъ се испрѣче, българско на прѣдѣ; та ги пуснахъ и тѣхъ въ селото да си отджхнатъ. Ний оставихме пошната стража да се расправи веке съ источ-